

Voor sommigen zijn de boetes buiten alle proporties

CORONABOETES Moeten we mensen in de armoede duwen ter bestrijding van het coronavirus, vraagt Fanny Cloquet zich af.

Fanny Cloquet
Opbouwwerker
bij Samenlevings-
opbouw Gent vzw.

Ik investeer in de kracht van mensen in maatschappelijk kwetsbare posities. Samen met hen werk ik aan een sociaal beleid. Zo begeleid ik een jong gezin voor het renovatieproject 'Gent Knaapt Op'. Zij krijgen budget en begeleiding om de ramen van hun appartement van dubbel glas te voorzien. We vernieuwen elektriciteit en sanitair volgens de huidige kwaliteitsnormen. Het bedrag voor de renovatie betalen zij terug op het moment dat de woning van eigenaar wisselt. Op die manier kan het gezin in een veilige, kwaliteitsvolle woning leven. De energiezuinigheid zal meer dan verbubbelen.

Ik maak van de opgebouwde vertrouwensband met dit gezin gebruik om de link te leggen naar bestaande diensten die hen helpen op het vlak van opvoeding, gezondheidszorg en werkbegeleiding. Met het OCMW zoeken we oplossingen voorvoeding, kleidij voor hun twee kinderen en benzine. Ze hebben financieel geen gemakkelijke start gehad, kort na de geboorte van hun eerste kind werd de vader ernstig ziek. Hij kon hierdoor vier jaar niet werken.

Schade aan de samenleving

De vader vertelt me op het einde van mijn bezoek dat ze die zaterdag de verjaardag vierden van zijn broer. Er waren tien familieleden in de woning van de broer. Dit is uiteraard een ernstige overtreding van de coronamaatregelen. De politie kwam ter plaatse. Elke volwassene kreeg per persoon 750 euro boete. De broer kreeg als organisator 4.000 euro boete. Het koppel in kwestie was onvoldoende op de hoogte van de regels. Zij waren ook niet op de hoogte van hun rechten tot

verdediging.

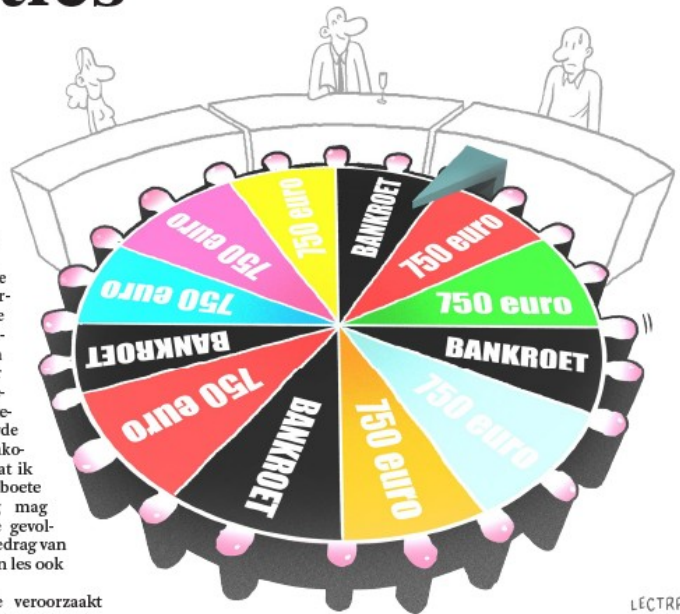
Optreden tegen mensen die de coronamaatregelen overtreden, valt niet te betwisten. De disproportionaliteit van de boete daarentegen is onaanvaardbaar. De boete van 4.000 euro heeft voor het familielid zware gevolgen. De 750 euro betekent meer dan twee derde van het maandelijkse inkomen van het koppel dat ik begeleid. Een eerste boete zonder waarschuwing mag nooit zulke vergaande gevolgen hebben. Met een bedrag van 200 euro zouden zij hun les ook geleerd hebben.

De hoge geldboete veroorzaakt schade aan de samenleving door deze mensen op een afbetalingsplan te zetten met weinig ruimte voor onder andere gezonde voeding voor de kinderen. Het is cynisch om als maatschappij geld, tijd en middelen te steken in het verbeteren van de maatschappelijke positie en woonsituatie van mensen, om ze nadien genadeloos met de andere hand terug regelrecht in de armoede te duwen.

Naar een Fins systeem?

Een proportionele boete moet aansluiten bij de financiële positie van elk individu. Dit werkt in twee richtingen. Voor een deel van de bevolking zijn vaste boetes proportioneel zodanig laag dat zij er geen praktische last van ondervinden. Voor een ander deel van de bevolking brengen vaste boetes hen onevenredig zwaar in de problemen.

Een verjaardagsfeest met tien

LECTRR

familieleden is absoluut niet oké. Een lockdownfeest met nog veel meer dan tien, waarvan sommige organisatoren de boetes soms met de glimlach betalen, is ook niet oké. Als de overheid ervoor kiest om de overtreder van de coronamaatregelen in de portemonnee te raken, dan mag dit niet arbitrair toegepast worden. Zoals op

Als de overheid kiest om de overtreder van de coronamaatregelen in de portemonnee te raken, dan mag dit niet arbitrair toegepast worden

de economische bladzijden van de krant te lezen was: terwijl het gros van de Belgen vorig jaar 45,5 miljard rijker werd, werden zwakkere groepen nog kwetsbaarder door de pandemie (*DS 15 april*). Een strafstelsel dat dit nog verder versterkt, verliest legitimiteit. Alleen faire maatregelen kunnen het draagvlak voor handhaving vergroten. Alle andere ondernemen ze verder.

In een groot aantal Europese landen zijn boetes inkomensafhankelijk. Het zogenoemde 'dagboetestelsel' wordt toegepast in onder andere Duitsland, Zwitserland, Denemarken, Zweden en Finland. Elke overtreder krijgt een boete, alleen de hoogte ervan varieert. België neemt graag en gretig een voorbeeld aan Scandinavische landen. Hoog tijd om ook daarin een stap verder te zetten.

reeks
Bieke à bloc

Van Raas tot Wout

Ik herinner me nog mijn ontgoocheling toen ik vernam dat de Amstel Gold Race niet naar de rivier in het zuiden van Noord-Holland maar naar een matig biemerker was genoemd. De wedstrijd zelf kon me matig boeien. Maar een van mijn vroegste koersherinneringen heet Jan Raas, een nukkige en contraire Zeeuwse coureur die maar liefst vijf keer heerste in de Limburgse heuvels. Zo'n stugge zwijger van wie je slechts met moeite kon juchten, maar die des te meer tot de verbeelding sprak.

Minder tot de verbeelding sprak het parcours van deze corona-editie: een veredeld criterium, slechts de moeite van het kijken waard vanwege een oogverblindend deelnemersveld, al is elke koers die überhaupt gereden wordt pure winst in deze tijd.

Wie de vrouwen wilde zien, moest niet alleen de wekker zetten, maar ook op slinkse wijze geografische beperkingen omzeilen, aangezien enkel de NOS de wedstrijd integraal streamde voor een exclusief Nederlands publiek.

Doodzonde, zeker gezien het ongeduld en de gretigheid waarmee het peloton

strijde trok. Na 21 klimmetjes en 120 kilometer vuurwerk vinkte Marianne Vos een vakje af op haar bijna volle bingokaart. Als Vos wint klopt mijn hart altijd een slagje sneller. Soms, wanneer ik wild dagdroom, stel ik me voor dat ik Marianne Vos ben en bij elke pedaalslag geschiedenis schrijf.

Dat er daarna uren tijd zou zijn voor een koersdutje en een lijst uitgestelde huiselijke klussen, had ik graag op voorhand geweten, maar koers laat zich niet voorspellen. Twee weken hadden wij uitgekeken naar de Limburgse avonturen van de geel-zwarte tweekoppige draak Roglic/Van Aert. Ik vroeg me af hoe bovengemiddeld zenuwlopend het moest zijn om de beste renner ter wereld voor je te zien ploeteren, gaatjes te zien dichten, vluchters te zien oprapen als bundeltjes vuile was. De beste renner ter wereld ontgoochelde niet en zweegde zich in het zweet voor Wout. Tot Primoz lek reed op het slechtst denkbare moment. Ik hoopte maar dat Primoz minstens een paar Vlaamse harten had veroverd.

Mijn held van de dag heette echter niet Primoz of Wout, maar Mauri. Een

wonderlijk wiebelig verschijnsel op wielren, boerenzoon op speed, immer laverend tussen leeuwen- en overmoed, het soort roestvrije coureur die door geen malheur of tegenspoed te stuiten valt. Het is onmogelijk om niet instant van Mauri te houden. Mauri Vansevenant fietste als een vader die met z'n doodbloedende kind naar de spoed rijdt. Winnen zou hij niet, maar dat was bijzaak. En dan te bedenken dat we nog zo'n slordige vijftien jaar naar Mauri mogen kijken; wat een geschenk.

De slaapverwekkende saaiheid van driekwart Amstel Gold Race werd ruimschoots gecompenseerd door het soort fotofinish dat trending is. Zenuwlopende minuten gingen voorbij voor wij luidop 'Wout!' durfden te roepen, zij het aarzelen, gezien het haardunne verschil met die belachelijk getalenteerde snotneus van een Pidcock, die wel vaker in de weg rijdt. Zelf was ik vooral blij dat Primoz zich niet voor niets had opgeofferd en dat Wout dus gerust zou kunnen slapen. Dank u, Primoz.

Bieke Purnelle is freelance-schrijver. Elke maandag schrijft ze over 'de koers'.